





ॐ

"मन ' हर ज्ञान "

सद्गुरु साहेबने करुं सलाम , समरुं अेक निरंतर नाम.
सांई समरी नित्य ज्ञाने मलीये , सघला मनना कुलक्षण टलीये.
गुरु वचन ते स्थिर थई सुणिये , सद्गुरु बोध ते प्रेम भणिये.
चंचल मन तो थर थाअे , ऋषिवर करवो समरण उपाअे.
कुमन कुभाव कुबुध्द पर हरिये , साहेब नाम लेतां निश्चे तरीये.

अल्लाह अल्लाह जिन्ने कीया , अने लीया महमंद नाम
मनहर शुं नेह जिन्ने कीया , सो मलिया अमर ठाम.

सघली वात थी वातज सार , मन शुध्दे पामे सकलभव पार.
कारण सघलुं मनज तणुं , मुनिवर अेथी शुं कहिये घणुं ?
काया कलेश म करशो जत्र , थर करी राखो तमे चंचल मन.
ब्रम्ह ज्ञाने मन थर थाअे , मुनिवर बीजो कोई नथी उपाअे.
काया काशी मन छे श्री गंगा , गोर नर चरणे जो लागे रंगा.

रंग रंगावो दिलमां , काअे फरो वन वास ?
घट्मा तिर्थ सोधीये , तो पियुंजी तेरे पास.



ॐ

" मन ' हर ज्ञान "

सद्‌गुरु साहेबने करुं सलाम , समरुं अेक निरंतर नाम.
सांई समरी नित्य ज्ञाने मलीये , सघला मनना कुलक्षण टलीये.
गुरु वचन ते स्थिर थई सुणिये , सद्‌गुरु बोध ते प्रेम भणिये.
चंचल मन तो थर थाअे , ऋषिवर करवो समरण उपाअे.
कुमन कुभाव कुबुध्द पर हरिये , साहेब नाम लेतां निश्चे तरीये.

अल्लाह अल्लाह जिन्ने कीया , अने लीया महमंद नाम
मनहर शुं नेह जिन्ने कीया , सो मलिया अमर ठाम.

सघली वात थी वातज सार , मन शुध्दे पामे सकलभव पार.
कारण सघलुं मनज तणुं , मुनिवर अेथी शुं कहिये घणुं ?
काया कलेश म करशो जत्र , थर करी राखो तमे चंचल मन.
ब्रम्ह ज्ञाने मन थर थाअे , मुनिवर बीजो कोई नथी उपाअे.
काया काशी मन छे श्री गंगा , गोर नर चरणे जो लागे रंगा.

रंग रंगावो दिलमां , काअे फरो वन वास ?
घट्मा तिर्थ सोधीये , तो पियुंजी तेरे पास.



घटमां तिर्थ ने घटमां वन , निर्मल होवे जो आपणुं मन.
ज्यां लगी मनशुं फरता फरिये , तिर्थ वनमां अर्थ नव सरिये.
कारण सघलुं मनुंनुं जाण , अजन अजाणी शुं बोलो वाण ?
शोधो शास्त्र ने वेद पुराण , पछो सद्गुरु पंडीत शुजाण.
सद्गुरु शास्त्र जो राखो उथाप , मन थर थाअे नहि शोक संताप.

मन थर करो मुनि वरो , थर विना दुःख अपार.
कारण सघलुं मन तणुं , सद्गुरु कहे पोकार.

वली वली कीजे येही जतन , जेणे निर्मल थाअे आपणुं मन.
साई समरो तजो अभिमान , सद्गुरु चरणे कीजे भक्ति ज्ञान.
गुरु ज्ञाने सत् संगत करीये , माया मोह मच्छर पर हरिये.
ज्ञान वचन ह्रदयमां धरीये , समरण अेक साहेबनुं करिये.
अे सद् भक्ति अे ब्रम्हाज्ञान , जो सघले कीजे द्रष्टि समान.

घट् घट् हरि वशी रह्यो , तमे जोई लेजो जाण.
देह थकी नव अल्गो टले , अेम सद्गुरु कहे ज्ञान.

अेवे अनभवे हरि समरिये , सद्गुरु चरणे कुबुध्द परहरिये.
खलकमां खालक खालकमां खलक , अे बुध्द राखो मुनिवर सालक
सघले पूरण सांई प्रकाश , प्रगट नां भांशे वण विश्वास .
वण विश्वासे वसु (पृथ्वी) अफले , अकल स्वरुपीने कोईनव कले
वीष विवादमां सर्वे मोह्या , अजन अमर पीछाणे विर्ला कोअे.



सद्‌गुरु वचन घटमां ग्रहो , तो कारज सर्वे होय ,
मने निजमने पलमा लहो , अमर पीछाणे सोओे.

अमर पीछोणो तो मनने गाळो , कल्पित वस्तु ज्ञाने वारो ,
आद उनादनो जाणो मर्म , तो अेक सतंतर भाशे ब्रम्हा.
सर्व संगत थी अे छे सार , बाहेर भीतर जाणो ब्रम्हा विचार.
शुध्द विचार थी हुं तुं टलीअे , अजन अंतरे हरिमां भळीये .
सद्‌गुरु ज्ञान ईलम अेम कह्या , अे मन निरालंभ अेक मन रह्या.

जो मन वश न रहे आपणुं , तो केम ओळखीये धाम?
मन थर थाअे निज मने , तो ओळखीये पूरण ठाम.

माया ब्रम्हा ते अेकज जोये , वर्तमाने ओळखाअे सोये .
माया संगे मन कल्पित फरिये , ब्रम्ह ज्ञाने सकल पर हरिये.
आप विचारी तमे जो जो जन , अजन ओळखो तमे अेणे मन .
मनना धर्म ते ओळखीने तजीअे , नर नारायण निरंतर भजिये.
जहां नर त्यां नारायण जाण , मन शुध्द पामे तो होये ओळखाण.

मन शुध्द करो रे मुनिवरो , तमे नां करो पराई वात.
मननुं लक्षण अेज छे , जे करे अरी परी वात.



शुध्द मननो लक्षण येह , केनी निंदा न करे तेह.
देखे सघले अल्लाह रहेमान , जेने अंतर ब्रम्हा ज्ञान.
अनेक भक्ति साधन जो करीये , ब्रम्ह ज्ञान विण अर्थ नव शरीये.
ब्रम्ह ज्ञानी उपाधी नां देखे , सृजन विना अवर नां पेखे.
अनेक रुप नाम गुण ने करम , दर्शण देखे सब घट ब्रम्ह .

सब घट सांईया द्रस्टिये , तो आवरण सर्वे जाओ.
अवर ध्यान सर्व पर हरो , त्यां राखो सुरत लगाओ.

अवर उपाधी सर्वे पर हरिये , अजन अमर द्रष्टि करीये .
अमर द्रष्टिये अर्थ जो सरीये , तो संसार सागर सुखे तरीये.
अमर द्राष्टे रहे तदाकार , अजन अमर ते सारो धार.
मुनिवर सावधान थईने रहीये , अमर द्रष्टि हृदयामां धरिये.
अमर द्रष्टिओ अमर निर्खीये , अजर अमर मन जोई हर्खीये.

अमर अली अवतार छे , आद्य विष्णु परभाण ,
आले अमर जे प्रगट्या , सोही पीर पी छाण .

हरीने जोतां मन होय प्रश्न , अरु परु कांई नव धावे मन.
हरि चरणे मन निर्मल होये , मुनिवर हरिने नितंर जोओ.
मनसा वाचा ने काया सही , मुनिवर राखो हृदयामां गृही.
गोर नरने मीलावे जेह , अजर अमर सत्यभांखे तेह.
सर्व प्रकारे मन द्रढ करीये , स्मरण ओक हरि चित्ते धरिये.



सांई स्मरण कीजीये , सद्‌गोर तणो लीजे भेद.
आद्य विष्णु नरअली सत्य छे अेम बोले चारे वेद.

वेद तणुं जो कह्युं करीये , अली अली नाम अहोनिश ओचरीये.
अवर उपाये अर्थ नव सरीये , अली अली कहे तां नीश्चे तरीये.
प्रेमे प्रीते जपो अविनाश , अजन अवरनी तजो आश.
फलने अर्थे भजिये सारंग प्राण , तेतो दुकानदारी पुरणजान.
फल तजी साहेबनी सेवा करिये , केवल भक्तिज्ञान हृदयमां धरिये.

साहेब वा हाल बहु करो , छोडो अवरनी आश.
सर्वे आशा परहरो , तो गोर नर तेरे पास.

विषय वासना पर हरिये जाण , तेने साहेब वाहला प्रमाण .
जेनु मन गोर नर चरणे रमे , तेने अतीशे अन्ननव गमे.
ज्येणे अेक साहेब वाहाला करीया , त्येणे रिध्दी सिध्दी भोग परहरिया.
हरिने हरिजन व्हालासही , सत्य सत्य श्री मुख वाणी कही.
श्री मुख वाणी कह्युं वचन , सांभलो मुनिवर अेके मने.

श्री मुख वाणी ओचरे , मुजने व्हाल मिंत ,
विश्व वासीनां वचन पर , सर्वे धरजो अेक चिंत.



मुजने व्हाला मुनिवर जन , जेनो कहिये निश्चल मन.
ते हरिजननी हुं सेवा करुं , तेउना वचन ते मस्त के धरुं.
हुं ते हरिजन हरिजन ते हुं जाण , अेम कह्यो श्री नारायण वाण.
हरि हरिजन वचे अतंर नाहि , रूप बे पण घट अेकज सही.
हरिजन हरिजन निश्चे करुं , हरि हरिजनने क्षेणु न विसरुं.

हरिने हरिजन अेक छे , ते दोअेमां देखो जाण .
जेम हंस कायामां जाणीये , अेम श्री मुख कहे वाण.

हरि हरिजन सदां अेकज जाण , अजन अंतर मां निश्चे आण.
हरिथी हरिजन मोटासही , हरि त्रिगुण हरिजन त्रिगुण नाहि.
हरिजनने अेक हरि चित वंन्द , अे अवर कांई न ईच्छे मन .
हरिजन पुजतां विष्णु पुजाअे , पुजक पूजे हरि तृपत थाये.
साहेब सघले अेम वेदज वदे , प्रगट्या छे हरि हरिजनने हृदये.

पृगट हृदये हरिजनने , जेणे तजिया विष विवाद.
अमर खेल अतोल गत , तेनो कोईनां लेवे पार.

क्षार धर्तिअे उदक जोअे , तेणे जले कछु अर्थ नां होअे.
प्रगट होय त्यां कारज थाअे , हरि प्रगट ज्यां हरिगुण गाअे.
जेने लक्षण होअे त्रीस , अे हरिजन ने प्रगट युग दीश .
हरिजन लक्षण हृदयमां ग्रहो , अजन अंतरमां समजी रहो.
संतनां लक्षण कहिये जेह , अेक मने मुनिवर शुणिये तेह.



अेक मन थईने सांभलो , सावधान थई मोक्षरे .
जेम तेम करीने आदरो , लक्षण केरी जुगतारे.

जेम तेम करी आदरिये वात , तो ब्रम्ह ज्ञान पामीये साक्षात.
रेहेम हृदयमां कुबुध्द पर हरिये , हरिजनन क्षमा सदा मन धरिये.
सर्व वचन बोले सत्य संत , जेने अजन अंतर मां व्हाला भगवंत.
हरिजन हरि चणे मन मांडे , अवर कुमार्ग मेली छांडे.
हर्ष शोकन करे सदाई , पर उप्कारे हर्ष शुं धाई.

पर उपकारी प्रमार्थी , हरिजन तेनुं नाम.
काम क्रोध व्यापे नहि , निर्मल बुध्द तमाम.

काम कयेमे हणाये नहि , धीर विर ते जाणो सही.
ईन्द्री सर्व पवित्र करीये , निर्दोषनि संगत होईच्या दीश फरिये.
कोमल स्वभाव संतोक निन्य ग्रहीये , जाहेर बातीन पवित्र करीये .
साचा हरिजन अेक चिंत्ते होई , विषय विकारना दीशे कोई .
हैये न उपजे कछु अणु प्रमाण , भक्ति ज्ञान तेणे करी जाण.

सत्य करी जाणो ते हरिजनने , जेने अेक हरिनी ओथरे.
अहार व्यवहार ने वळगी रह्यो , तेनी भक्ति थोथरे.



जुग्ते अहार ने जुग्ते व्यवहार , अजन अंतरमा वस्तु विचार .
शिळ स्वभाव हरिजन मन धरिये , स्थिर स्थिरता ने सदा अनुसरिये
सद्गुरु साहेबन शरणे रहिये , गुरुनर भक्ति ते तेनी कहिये ,
मन निर्मल ते मुनिवर जाण , बाहेर भीतर सारंग प्राण.
अमर अकर नित्य रहे सावधान , आठ मध्धनुं जेने नहिमान.

आठ मध अभिमानना , अेने पर हरिजन निर्धार.
ते धीर विर साचा सदा , तेना अनुभवनो नहि पार.

जेनो अनुभवनो नाहि पार , गुण गंभीर ते हरिजन सार.
धरती जेवा गुण हृदयमां धरिये , खीर ग्रही नीर पर हरिये.
सत्य सोही जो हंसवृती धरिये , सार ग्रहीने छार प्रहरिये.
सद्गोर साहेब ते खीर जाणो , वणसे विश्व ते नीर प्रमाणो.
हरिजन नित्य हरिनां करे वखाण , हरिचरणे हरिजन निर्वाण .

षट गुण जीते ते हरिजन , मान रहीत मांहा मितरे.
ते व्यरागी विश्ववाशी खरा , ते हरिजन हरिनां चितरे.

षट गुण जीते ते हरिजन प्रमाण , मान रहीत ते उत्तम जाण.
सर्व सृष्टिने दे अती मान , आप विषे नांही अभिमान .
कल्प वृक्षनी पेरे स्मर्थ , ओत्तम हरिजन टाळे अनर्थ.
मित्र भाव सगले छेजेने , रेहेम रहृदयमां कहिये तेने.
हरिजन समू सती नहि कोई , महापद पद्वी निरंतर जोई.



महा पद्वी हरिजनने , जे जीवतां मृत्युं होये.
अनंत लोचन उघेडीया , ते सबघट दर्शन जोये.

सांई प्रगट हरिजनने ह्रदये , गुरु नर शास्त्रे अेम वाणी वदे.
हरि ते हरिजन ते हरि , अे बुध्द राखो ह्हयमां धरी .
श्री मुख वचन बोले जोअे , अजन अंतरमां प्रगट होअे.
आद्य सद्‌गुरु सत्यने सेवे जेह , सुखे प्रेमपद पामे तेह.
काया कलेश साधन वण कर्म , सत्य संगते मलिये परि ब्रम्ह.

परिब्रम्ह सद्‌गुरु तो मले , जो गुरु भेद पीछाण.
ते मर्म हरिजनने ह्रदये , ते हरि महिमां जाण.

सत्य संगतनो महिमां घणो , पार ना पामे कोई ते तणो.
अेक मने सेवो तो हरि पीछाणो , सत्य संग ते तमे साधन जाणो.
सत्य संगते थाये ब्रम्हज्ञान , ब्रम्हज्ञाने थाये द्रष्टि समान.
द्रष्टि समाने सघले हरि जोअे , अजन अमर जीवन मूक्तिसोअे.
सावधान थावो रे ऋषिजन , सांई स्मरणनुं करो जतन.

शाह स्मरण करो हरिजनो , साधन करो तन मन रे.
पूंजी छे परी ब्रम्हानी , मनुष्य जन्म रतनरे.



मनुष्य जन्म भूक्तिनो द्वार , ते नहि पामो तमे वारंवार.
जे क्षण जाये ते आवे नहि , सांई स्मरण तमे साधो सही.
श्री मुख साहेबे कह्युं ते कहुं , अजन अमर काअेरे नव लह्युं.
पंथ मांहे बहु मत छे घणा , मार्ग रोक्या छे भक्ति तणा.
तेने जोई राखा स्थिर चित्त , सद्‌गुरु साहेब सू राखो चित्त

अेक अद्बितीय चित्त राखीये , अने ग्राहि भक्ति भगवंत
अरु परु नव जोईये , तो चोखा होवे चित्त .

सत्य हरिजन गुण ज्ञानी जाण , जे नर जपे अेक पुरुष पुराण.
भक्ति पाखे साधन तेहशुं ? ग्रथ पाखे जेम भोजन कयेशुं ?
सांई चरण जेणे हृदयमां धरिया , ते हरिजन साधन सर्वे करीया.
हरिहोय त्यांह सर्वे थाये , बीजो नथी कोई अवर उपाये.
हरि स्मर्णे सकला शुध्द थाये , मोक्ष गती चे चारे पमाअे.

चारे मोक्ष पामे सही , स्मरणे सारंग प्राण ,
वली वली स्मरो तेहने , चोखे चित्ते प्रमाण.

वली वली अेवे अवसरे जो मलिये , सांई स्मरता सर्वे दुःख टलीये.
सांई स्मरण तणो अे छे नेम , सद्‌गुरु साथे निरंतर प्रेम.
सर्वे स्मरण सांईनुं करिये , निंदा जुठ मनथी पर हरिये.
मन वचन कायाअे करी , सघले जाणे अेकज हरि.
सर्व सृष्टि शुं सरकी प्रित , अजन अमरनी स्मरण रीत.



अेज रीत स्मरण तणी , निर्मल भक्ति प्रमाण .
अखंड ध्याने आराधिये , ते अनंत भक्ति जाण .

अनित्य भक्ति तेनुं नाम , सांई पांखे नहि ठालो ठाम.
सघले जाणो अेक रहेमान , अजन अमर ते तत्व ज्ञान.
सब घट जाणी सर्व ने वंदो , अजन अंतरे केने नव निंदो.
आत्म सर्वनो अंतर जामी , सब घट सर्खो अेकज स्वामी.
बाहेर भीतर अेक हरिनो वास , सत्य गुरु सर्व करे प्रकाश .

सर्व ने सद्‌गुरु कहे , तमे चेतो मुनिवर वीर.
बाहेर भीतर वशी रह्यो , सर्वे निर्मल शरीर.

बाहेर भीतर अेकज सांई , अजन अंतर बुध्द राखो मांही.
नित्य अेक सद्‌गुरु नी सरणे रहिये , सब घट साहेब ज्ञाने लहिये.
अनुभवि ज्ञानी महा महंत , संसारीने ते दुर्लभ संत.
पूर्व प्रित जेने नहि होअे , ज्ञानी पुरुष ने न ओलखे सोये.
प्रपंच माहे रहे जेनुं मन , अजन अंतरमां तेने नही हरिजन .

संसारी तेने कहो , जेनी प्रपंच उपर प्रीत .
असत्य ने जे सत्य कहे , ते ज्ञानी तणी नहि रीत.



असत्य ने जो सत्य करी ग्रहिये , तेने हृदय अेक सांई नव कहिये.
सद्गुरु स्मरणे अर्थ ज सरिये , जन्म मरण थकी ओ धरिये.
सर्व शास्त्र केरो येह भेव , चैतन पुरुष ते उत्तम देव .
आत्म जाणी सर्वेने नमिये , अजन अंतर मां सांई स्मरिये.
अंतर द्रष्टिये जूओ अेकसाम , बाहेर द्रष्टे विरा सरे न काम.

बाहेर द्रष्टि नव राखीये , अंतर द्रष्टिये हरि जोये.
कृपा होये सद्गुरु तणी , तो भीतर दर्शन होये.

अंतर द्रष्टे दर्शन निर्खो , बाहर द्रष्टे सांई नव पेखो .
गुरु नर कहे घणु घणु पोकारी , बाहेर द्रष्टी तमे राखो वारी.
अंतर द्रष्टि निरंतर धरिये , अजन अंतर थी द्वीत पर हरिये .
हरि ते हर ने हर ते हरि , वेद वचने वाणी ओचरी .
अजित ज्यारे अंगी कारज करियुं , हरि हर नाम ते प्यारे धरियुं.

हरिहर नाम प्यारे धरियुं , कर्युं अंगीकार अभेद.
हरिहरमां अंतर नहि , अेवा जाणो मुनिवर भेद.

हरि हर नामे कशो नहि भेद , अेम बोले भाई चारे वेद.
नर नारी जगत सौ अेह , अजन अंतर मां नहि संदेह .
नारायण नर ने विसारे नहि , नरनुं मन ते नारायण सही.
अेक आत्मा ने जुजवा रूप , आखर जोतां अेक स्वरुप.
ब्रम्हा ' विष्णु ' माहेश्वर जाण , अें त्री मूरत अेक निर्वाण.



अेक मूरत त्रण देव छे , अे' कहिये अेक समान .
त्रण गुण प्रतिते थाये छे , द्रढ मन करी पिछाण .

लक्ष चोराशी ते चार खाण , अेक स्वरुप थी सर्वे जाण .
कारण कारज रुप उपसीयुं कारण मांहेते कारज वसियुं.
कनक कुंडले जळ हळे ज्येम , ब्रम्हामांहे भ्रमांड छे तेम.
तत्व विना पिंड न होअे , पिंड माहे भाई तत्व सोहे.
तेम सर्व उत्पत्ती अे जगदीश , सर्व घट मांहे अेकज ईश.

सर्व घट अेकज सांईया , अेक अनेक जो सार .
सद्गुरु वचने ज्ञान कहुं , थोडा मांहे अपार.

थोडा मांहे प्रबो धज घणी , निंदा नां कीजे भाई कोईज तणी.
सर्व सृष्टिने प्रणामज करीये , सद्गुरु वचन हृदयमां धरिये.
शुध्द स्मजण हृदयमां राखो , घेला थईने कां ज्यम त्यम दाखो ?
ज्येम तेम दाखे कांई अर्थना सरिये , काचे कुंभे नीरना भरीये.
शास्त्र भणतां नां आवे ज्ञान , वळी विशेसे आवे अभिमान.

अभिमान तजो मुनिवरो , सद्गुरु पारस पिछाण .
हिरे हिरो विंधिये , ते हरि पारस करी जाणे.



धमियुं सोनुं वही करी जाओ , अजन अंतर मां कोई ना पाओ.
सद्‌गुरु ज्ञाननो भेदज लईये , करम फळ ने वळगी नां रहिये .
भेदना जाणे सद्‌गुरु नो सार , खर पर चंदन वहे जेम भार.
अहार निंद्राने, भय , मैथुन , सर्वे देहने जाणो सरखा जन.
मनुष्या देही ने अदकुं ज्ञान , ज्ञान नहि ते पशु समान.

ज्ञान समजो मुनिवरो , थर करवाने मन.
थर मने मुक्ता फळ मळे , अेम जाणो मुनि जन.

अेवुं जाणी ने जे चेत्या जन , ब्रम्हा ज्ञान विना न छुटे करम.
अजन अंतर मां राखी रहिये , वाद विवाद विषय सर्व तजिये .
मुनिवर सर्वेने हेते लईये , मन चित सर्व गुरु नर चरणे दईये.
मन मांहे थी जो ममता तजिये , तो घट मांहे ब्रम्ह ज्ञान सजिये.
ज्यां लगी ममताअे हुं हुं करशे , त्या लगी काया कलश भोगवशे.

काया कलेश ना कीजीये , निर्मल कीजीअे देह.
वासना सर्वे छोडीये , अेक सृजन साथ नेह.

सर्व वाशना ज्यारे गळे , अंतर मांहेली दुग्धा टळे.
सत्य संग थाअे वासना भंग , हरि चरणे जो लगे रंग.
सद्‌गोर कर्या नी जाणे जुगत , हरि चिंत्वे थाअे जीवन मुगत.
सद्‌गुरुक्रिया सत्य शास्त्रे , होअे . सत्य शास्त्रे ते हरिजन जोअे.
साचा हरिजन कहिये सोअे, अजन अंतरे प्रमार्थि होये.



परमार्थे बुध्दी राखीये , तो चित्ते आवे ज्ञान .
चित्त चोखा चंदन करो , तो टळे मोहक अज्ञान.

परमार्थि सद्गुरु ज्यारे मलिये , त्यारे जीवना संकट टलिये.
संकट टाळी समजी रहेमन , ते नां करे विषयनुं चित्तवन.
विषय तणु चित्तवन छे जेने , महा मुर्ख कहिये तेने .
दु:ख पर वर्ति ते नर्क जाण , विषया साथे वैराग्य जाण .
विषय साथे वैराग्य छे जेने , जीवन मुक्त कहिये तेने.

जीवन मूक्त होई रहो , विषय तजो विकार .
जो मन खेले मोकला , तो मन ठारी बेठाडो ठार.

विषय साथे ज्हां लगी मन होय , तो ठरी ठार नां बेशे कोअे.
सर्व धर्म षट दर्शन काम , कुळनी क्रियाअेन मले साम.
अजन साचो साधन अेक वैराग्य , न अे प्रगटे अंतरे वणभाग्य.
ज्यां वैराग्य त्यां रिध्द ने सिध्द , ज्यां वैराग्य त्यां नव निध्द.
सकल पदार्थ वैराग्य जाण , अजन अंतरे साधन प्रमाण .

साधन करो वैराग्यनुं तो सकल पदार्थ होय .
वण वैराग्ये मानवी , अर्थ सरे ना कोय.



वण वैराग्ये अर्थ ना सरिये , वण वैराग्ये मने भटकता फरीये .
वण वैराग्ये नव टळे अभिमान , वण वैराग्ये नव मले निजज्ञान.
विवेक विचार बैराग्य ध्यान , सकल पदार्थ अे चारे मान.
अे चार वाचक हृदयमां धरिये , अजन अंतरमा हरिने वरिये.
सर्व साधन मां मुख्य विवेक , जे थकी टळे अज्ञान अनेक.

अज्ञान टले सत्य ज्ञानथी , मन पामे अविचल ठाम.
तेने ना उपजे उरथी , अंहकार क्रोधने काम.

आपे मनने अविचल ठाम , नव उपजे क्रोधने काम.
सत्य ज्ञाने विवेक उपजे , त्यारे मन सघला कुलक्षण तजे.
ज्ञान यथार्थ अनुभवे लईये , त्यारे मन कल्पित थी रहिये .
विषय वासना करीये त्याग , धरीये भक्ति तीव्र वैराग्य .
मनने जीतवा चाहे जेह , अजन अंतरमां करवो येह.

वली जूवो वैराग्यने , साची भक्ति येह ,
वण वैराग्ये थर नहि , मुनिवर जाणो तेह.

ब्रम्ह ज्ञान सत्ये मन धरीये , भक्ति ज्ञाने नित्य विचारज करिये.
ब्रम्हज्ञाने मन थर थाये , अजन बीजो नथी कोओ उपाये.
पर नीम नुं करे अभ्यास , समजण मांहे आवे विनाश .
जेने नित्य सत्यसंग नुं चितवन , तेनुं निश्चे थर थाओमन.
देह स्वभाव अेणीपेर टलीये , जो मन आत्मा चैतन्यने मलीये.



आपणुं आपचीने नहि , करे अवर शुं प्रीत .
कभीना होये बावले , गोर नर साथ प्रीत .

भीतर भेदनी विद्या खरी , जेणे बेशे मन ठामे ठरी .
भीतर गळे वासना लिंग , निरवर्त पामे सघलो अंग .
श्री मुख स्वामी कहे छे अेह , भीतर समजे ते पुरुष विदेह.
अेम लक्षण ह्रदयमां धरिये , अंतर मांहेथी द्वीत पर हरिये.
पूरम भाग्ये मुनिवरे लह्युं , श्री मुख स्वामीअे अेमज कह्युं .

श्री मुख नारायण कहे , ब्रम्ह ज्ञान मुखवाण .
सब् घट् साहेब अेक ठे , आदि अंते नारायण .

नारायणे बम्हाने कह्युं ज्ञान , आदि अंत मध्ये मुजने जाण .
अेवा अनुभवे आज अंतर आण , ब्रम्हाने लईअे गत नारायण.
ब्रम्हाअे नारादने कह्युं ज्ञान , पाम्या देव ऋषिवर निधान .
नारदे विदर व्यासने कह्युं , मुनिवरुं मन परशन थयुं .
व्यासे सुखजीने कह्युं स्मरण , जेणे जीवनो थाअे ओधरण.

जीव पणु मुकाअे सदा , शुकजी अे कह्युं ज्ञान ,
जनक विदेही थकी पामीया , परम ज्ञान निधान.



शुकजीअे परिक्षत ने कर्यो उपदेश , टलिया तेना करम कलेश.
शुणता उपन्यु भक्तिअे ब्रम्हज्ञान , पाम्या परिक्षत पद निर्वाण .
ब्रम्हज्ञाने जेनी भक्ति लही , अंतर मां तेने मुक्तिज सही.
अनेक ज्ञानीने राजा राअे , हरिपद पाम्या ज्ञान पसाअे.
द्वीत तजीने हरिने मलियां , तो क्षेणु अेकमां हरिपदे मलीया .

हरिपद ले कोअेज विर्ला , सद्‌गुरू कहे पोकार .
सद्‌गुरू चरणे जेम जेम रहे , तेम चित्तज आवे ठार .

ज्यां जगी द्वीतनुं मान नव टलीये , त्यां लगी जीवन मुक्षे नव मलीये.
ज्यारे द्वीतनुं न आवे अंत , त्यारे अंतर मां मुकाअे जन.
अंतर दर्शन अज्ञानज टलीये , नहितो मोह मायामां फरता फरिये.
स्मरण अेक गोर नरनुं करिये , अेकज भावे निरंतर भणिये.
सर्व सृष्टिमां अेक आत्मा जोये , आपे अंतर अवलोके सोये.

अंतर गत उल्टी कला , साधन नां जाणे कोय .
कृपा थाअे जो सद्‌गुरू तणी , तो तत्‌क्षण दर्शन होय.

आत्मा सर्वे अंतर शोभाना , उत्तम भक्ति ते द्रष्टि समाना.
सद्‌गुरू चरणे जेनुं मगन मन , ते विषय तणुं ना करे चित्वन .
हरिना भक्त उत्तम सही , जेने विषे विषय मत नही .
जेने व्हाला अेक श्री सारंग सही , तेने शास्त्र नो अभिमानज नही.
जेने व्हाल सद्‌गुरू सत्य समान , ते सघले देखे अेकर हेमान .



काल अहंकार ने निंदा पणुं , आद अज्ञान नुं मुल.
आशा तृष्णा अे मोक्ष नहि. ते सेहशे मोटा शुल.

सत्संग व्हालो ते विष्णु जन , देव द्रष्टि जेनुं अेकज मन .
परती वंता नी पेरे सोअे , बीजा विषे कांई बुध्दी ना होअे.
परती वंता पियु पर वारे नमे , ते साधवी भरथार ने गमे.
अेक स्मरिये केनुं द्वेष ना करीये , हरिने व्हाल भवतारण तरीये.
सरवण , स्मरण ,किर्तन ,सेवा , अवर वंदन दासत्व मेवा .

सात प्रकार उपर कह्या , सुणो मुनिवर अेक ध्यान .
बे प्रकार पाछल कहुं , नवधा भक्ति निर्वाण.

सरवा भाव आत्म वंदन , नवधा भक्ति राखे कोई जन.
अनेक प्रकारे गुरु नर ने भजिये , काल अहंकार ने वासना तजीये .
जेने गुरुनर शुं निरंतर प्रेम , तेने गुरुनर आपे योग क्षेम .
योग क्षमा अे वासना सघली टलीये , योग क्षमा अे सांई मां भळिये
योग क्षमा अे टले जन्म मरण , योग क्षमा अे सीतल अंतकरण .

योग क्षमा जे पाले सदा , अनुभवी दीशे अपार .
तेनुं अर्थ आगल कहुं , शुणो मुनिवर सार.



योग क्षमाओे संम बुध्दि प्रकाश , योग क्षमाओे शान्त मननो नहिनाश
संम बुध्दि अर्थे योगी जन , आचारे अनेक योग साधन .
ओेज भावे शिश हरिने नमीये , गुरुनर दया संमू बुध्दिओे पामीये .
आपो सम् बुध्दि अंतर जामी गुलाम अली कहे ते परनामी.
स्वामी सेवक अपराधे भरिया , आवी शरण तुज चरणे पडिया .

अजन अंतर स्वामी शरणे रही , गुरुनर स्वामी ओेकज जाण .
ग्रंथ महा ही प्रगट करो , ते अंतर मांहे पीछाण .

शरणे आष्यानी राखो लाज , दया करो श्री निष्कलंक महाराज .
मांगु नहि रिध्द सिध्द नहि भोग , मांगु ओेक परमार्थ योग.
ये लक्षण मुजने आपो सांई , ओेक सांई विण बीजुं भाशे नांहि
करिये विनती ते केटली कथी , सेवक तणुं बलज नथी.
आपे रहीम ते रेहमज करशे , अजन अंतर मां तो कारज सरशे.

कारज सरे सत्य गोर थकी , अजन अंतर मां राख .
प्रेमे संभळाव्युं ज्ञाजे , ते रस हृदयमां चाख .

सफल मनुष्य जन्म येह , बाज भक्ति अवरथा येह.
कहे सेवक अलीनो सांभलो नरनार , अलीओे कह्युं छे वारंमवार.
शास्त्र ज्ञान ओेमज वदे , गोर नरनुं स्मरण राखो हृदय .
बाहेर भीतर ओेकज सांई सही , सांई विना खाली ठामज नहि.
सब्घट सर्व मांहे ओेकज श्याम , अनंत रूपने अनंत नाम.



अनंत नामरुप अनंत नां , अनंत चरित्र अपार .
अनंत लीला विस्तारिया , अनंत लोचन निर्धार .

सब्घट नारायण सर्वमां देवा , सर्व मां विष्णु जाणो अश्वमेवा.
भीतर बाहेर चराचर विष्णुं , जीनके चिंत्त निरंतर विष्णुं .
दाता मुक्ता अली सांई , सैयद गुलामअली बलबल जाई .
ऋषिवर संशय नां राखो मन , नहि अलीविना कोई अन्य .
अेक अनेक मलीने अेक , साचो साधन येही विवेक .

पूर्ण विष्णु साचा अली , अनंत लीला अपार.
अक्षर रुप अरुपना , तेने प्रेमे समजो चितार.

भक्ति अेक ने भेदज बहु , आदि अंत मध्दे भक्ति कहुं .
बाहेर भीतर अेम सर्वे ब्रम्ह , समजु समजी लेजो नीज मरंम .
सुर्वण अेक ने आभुषण अपार , सर्व सुर्वण तमे जाणो निर्धार .
देव मनुष्य आदि त्रीजक बहु , केवळ विष्णु बुध्द जाणे सहु.
अे पर बोध अंतरमां धरिये , सर्व श्रेष्ट शुं हेते ओचरिये.

अनंत रुप अव्तार गत , स्थावर जंगम स्वरुप .
आद्य ब्रम्हा सद्गोर नबी , विष्णु ते अली स्वरुप .



विष्णु वायक ते हैये धरिये , स्मरण निरंतर गोरनरनुं करिये .
सद्‌गोर बुध्द शिखी सुणिये , सद्‌गोर बोध ते प्रेमे भणिये .
मनहर ज्ञान विचारे जेह , संसार बंधन थी छुटे तेह .
संसार समुद्र महाभव अपार , सद्‌गोर बुध्द ते नावज सार .
साधन अनुभव सेवेजे जेह , सुखे प्रेम पद पामे तेह.

मोक्ष मार्ग ते प्रेमपद , मुनिवर समजो मन.
अंतर घट आदर करो , तो निर्मल होवे तन .

विष्णु आपे बोल्या जेह , सैयद गुलाम अलीअे भांरण्यु तेह .
निमित मात्र सद्‌गोर नो दास , करता हरता श्री अवीनाश .
ब्रम्हज्ञान कहि समजाण्युं , अंतर मांहे निर्मल थावुं .
निर्मल थईने नित्य धरवुं ध्यान , अेक मना थई भणवुं मनहर ज्ञान .
साधन विचार नित्य नित्य करवुं , सद्‌गुरु वचन ते चित्ते धरवुं .

चित्त साधन पर बोधवुं , शुणी सद्‌गुरु बुध्द .
स्मरण अेक चित्ते करो , तो अजन अंतर मां शुध्द .

ग्रंथ संपुरण महा निराश , वैराट नगरमां कर्यो प्रकाश .
अजन ओळखवा कारण माट , रहिये वाश नगर वैराट .
अक्षर बावनने सन बावन , यारो स्मजो घट अंतर मन .
मागसरे शुध्द सद्‌गोर थी जाण , द्वादशीअे बांध्यो तिथ प्रमाण .
शुक्ल पक्षने मंगल जाण , सराधार मांहेथी लीधो प्रमाण .



[illegible]
[illegible]

संपूर्ण